

הראו לנו גוגה

איך עושים סרטים. הסכרת לו שאני מוכן, כתנאי שהיא כאמת יפה. הייתי דון'ואן, שיצא עם המון נשים.

דפיקה במכונית

ב אותו הזמן רודי מצד אמי, שהיה עשיר מאוד, רצה שאתחתן עם בתו. הוא היה מוכן לתת לי 200 אלף לירות עבור זה. באותם הימים זה היה הון אדיר, ואפשר היה לקנות תמורתו 150 מיגרשים ברחביה. הילדה שכאה לראות איך עושים סרטים היתה בת 14 וקראו לה גיאורה מינץ. אביה היה מפניסק, פקיד בכיר בהנהלת בנק לאומי ובעל מישרד נסיעות. אמה היתה ילידת אודסה. באתי לקחת אותה במכונית פיגו ח'.

היתה מופיעה בו, לבושה במיטב הבג' רים, תמיד מחייכת. תמיד עסוקה ונמי רצת, תמיד תורמת ומתרימה. כשהגעתי ביום-השבת כצהריים ל ביתם של מוריס וגוגה רג'ואן בירוש' לים, עמרה המישפחה האכלה לאכול ארוחת-צהריים.

מוריס לקח אותי לקומה השניה של הווילה הגדולה, והכניס אותי לחדר ה' צמוד לחדר-השינה הענקי של בני-ה' זוג. בחדר זה מצא מוריס כיום החמישי, בשעה 7 וחצי בבוקר, את אשתו ללא רוח-חיים. היא היתה לבושה בחלוקי' תחרה ירוק, ושכבה על ספת-כורסה ר' חכה, מול הטלוויזיה. המכשיר עדיין פעל.

במשך השיחה היה מוריס נרגש ב' יותר, וכמה פעמים נאלץ להפסיק את רביריו. מכיוון שדמעות חנקו את גרונו. מישפחתו המתניה לו במשך שעה וח'

גוגה בפעולה לעולם אל תאמר לא!"

גוגה, ששמה האמיתי היה גיאורה, היתה רמות ירושלמית ססגונית ומל' את-חיים. לא היה אירוע ציבורי, חבר' תי, אירוע למטרות-צדקה, שגוגה לא

כ שפגשתי את גוגה רג'ואן, ש' בוץ לפני מותה, היא נתנה לי דף גייר, ועליו כתובים, בהמור האופייני לה, 10 כללים "כיצד לקבל התקף לב":

- (1) עבודתך היא מעל לכל. ענייניך האישיים הינם מישניים.
 - (2) לך למישרך גם כימי שישי אחרי-הצהריים, בשבתות ובחגים.
 - (3) אם אינך יכול ללכת למישרך בערבים, קח את התיקים הביתה, וכך לא תשכה את הצרות ואי-הנעימויות של היום שחלף.
 - (4) לעולם אל תאמר "לא", תענה לכל הדרישות למיניהן ואמיד תמיד "כן".
 - (5) תענה לכל ההודמנויות לסוגיהן: פגישות, ארוחות, הרצאות.
 - (6) אל תרשה לעצמך לסעוד ארוחה בשקט. נצל את זמני הארוחות לפגיי שות חשובות.
 - (7) דייג וציד הם הפסד זמן וכסף. בידור, ספורט, קלפים וכד' אינ' בהם כל תועלת.
 - (8) אל תקח לך חופש.
 - (9) לעולם אל תאציל מסמכויותך לאחרים.
 - (10) אם עקב עבודתך חייב אתה לנסוע (לחו"ל), עבור במשך היום וסע בלילה, וכך תוכל לקיים את הפגישות בבוקר השכם.
- הקטע הזה היה מונח על השולחן שלי כשגורע, ביום החמישי בבוקר, כי גוגה רג'ואן מתה מהתקף-לב, והיא בת 57. גוגה חיה כל חייה בדיוק לפי הכי ללים האלה.

הילדות של ביח"ר

(המשך מעמוד 25)
ככפרי-סבא יש קבוצת כדורגל, אבל אני אוהבת רק את בית"ר. הכי גדול בעיניי זה שלמה שירזי. לא פגשתי אותו אף פעם, יש לי תמונות שלו. גלית מחולון בת 16, וכבר שנתיים עולה בכל יום לירושלים לאימונים של בית"ר. היא הכי אוהבת את סמי ואת מומו. גלית גם פגשה אותם. כשפגשתי את סמי ואת מומו, נתתי לכל אחד מהם במתנה אלבום שהכנתי. באלבומי מים היו תמונות שלהם וקישעי עיי' תונות עליהם. אני מתקשרת אליהם הביתה, מדברת איתם בטלפון, ואני אפילו פגשתי אותם.

"להורים שלי אין ברירה, הם יודעים שאני מעריצה את בית"ר והם נותנים לי לנסוע למישחקים ולאימונים. אני אוהבת את כל הקבוצה, אבל הכיחכי את סמי ומומו."

סיגל, בת 14, גם היא מחולון. היא אינה רוצה להטריד את אוחנה, ולכן לא מתקשרת אליו הביתה. "אוחנה הוא הכי חתיך והשוקן הכי טוב בקבוצה, ואני הולכת לראות אותו באימונים. ההורים שלי מרשים לי לנסוע אחרי הקבוצה, כי אני תלמידה טובה."

הוריה של סיגל, שהסיעו אותה ל' איצטריון בלומפילד, החליטו ברגע

אחדות מאחורי הרשת כפרה!

האחרון להיכנס ולצפות במישחק, יוסי וטינה, ההורים, מספרים: "החרר שלה מלא תמונות. היא חופשיה. אנחנו נותי נים לה את הכל, קנינו לה קסטות, את כל האביזרים. מרשים לה לנסוע אחרי בית"ר, ואפילו מעוררים אותה, כי היא תלמידה נהררת. הביאה הביתה תעודה פנטסטית. היא ילדה טובה."

בובה מחרסינה

מ יספרייהטלפון בנתיהם של השחקנים הם מיצרך מבושש ביותר בין הבנות. הם עוברים מפה לאוזן. הבנות ברדריכלל אינן יודעות מה לומר לאלילים שלהן. גם תארכי ימיההולדת של השחקנים נרשמים בלב. כל אחת יודעת בעל פה את תאריך יום-ההולדת של השחקן הנערץ עליה, מבלי לחשוב פעמים. לקראת התאריך המיועד הן קונות מתנות, מי עטרות אותן בלבבות ארומים ושולחות לכתיהם של השחקנים.

איך הן יודעות מה לקנות? "פעם קראתי באיוה ראיון שמומו אוהב אפי טרישייב מסוג מסויים, או קניתי לו ונתתי לו באימון."

"אני שלחתי לסמי כדורגל משוקרי לך."

"ואני שלחתי לגרי בובה מחרסינה". כשיורדים השחקנים אחרי המישחק מחרדיההלבשה, כבר מחכות להם הבנות ליד הפתח. הן מזהות כל אחד מר' חוק, עטות עליהם, מבקשות חתימות, תמונות ולרוב רוצות גם לגעת בשחקן האהוב.

גוגה ומוריס עם בתם אורית בבתי-המצווה שלה. הבעל לא אהב מיאוג-אוויר

רשה למקום-ההסרטה, שהיה ליד יריחו ביס-המלח. זאת היתה המכונית הראי שונה שהגיעה לארץ, אחרי מלחמת-העולם השניה.

כשנסענו ליד הכפר עזרייה, התחיל אוטובוס לנסוע לאחור. צפרתי, וזה לא עזר, הוא רפק את המכונית שלי ברלת, בדיוק במקום שבו ישבה גוגה. אבל אפילו זה לא קילקל את היום הנפלא הזה שבו התאהבנו. הייתי אז בן 25. המשכנו בקשרים בינינו במשך אר' כע שנים. אביה התנגד. הוא טען שאני גם דון'ואן וגם פרנק, ואמר שאני ל' עולם לא אתחתן איתה. אבל גוגה בש' לה, כמו תמיד.

אבי, עכראללה, התאהב בה, וכי באוקטובר 1949 התחתנו בקפה רחב' יה כירושלים. בתקופה שלא היה שום אוכל במדינה, לא היה חסר בחתונה ש' לנו כלום.

גוגה היתה או הבחורה היפה ביותר בירושלים. בלי שפתון. היא לא ידעה לרקוד, אבל היה לה שכל, והיא ידעה

צי, ולא התחילה לאכול עד שבא וישב בראש השולחן.

סיפר מוריס:
גוגה אהבה אותי מאוד ואני אותה, אבל לא הלכנו וסיפרנו את זה לאנשים כמו זוגות אחרים. אחרי האסון הנורא הזה אני לא אתאבד, אבל לא איכפת לי מה שיקרה איתי.

היו לנו חיים נהמדים וטובים, למ' רות שעברנו כמה תקופות קשות. ב'1939 עלתה מישפחתי לארץ מי בגדאד. 11 ילדים, ואני הבכור. הייתי מנהל חברת-הסרטה בירוש' לים. היה לנו שותף ערבי ממשפחת דג'אני, ושותף אנגלי בשם ויליאם אבי דרסון. הפקנו סרטים ערביים. באותם הימים לא היתה טכנולוגיה מיוחדת במינה, די זומר ערבי היה שר שעה ותצי, והקהל היה מתמוגג, ואנחנו היינו גורפים הון-עתק. הצגנו את הסרטים בקולונע רקס בירושלים.

באחד הימים ביקש ממני אחד השר' תפים להסכים להראות לילדה נחמדה

מוריס וגוגה בחתונתם האב הוריד טבעת מידו